

Čís. 8645.

Uznal-li odvolací soud odvolání za podané včas, máje za to, že šlo o věc prázdninovou, a vyřídil-li je věcně, jest jeho názor závazným při řešení otázky, zda nelze povolit exekuci na základě rozsudku prvního soudu, ježto nenabyl dosud právní moci, a to i pro nejvyšší soud.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1929, R I 1067/28.)

Rozsudkem ze dne 14. června 1928 byly vymáhajícímu věřiteli přisouzeny proti dlužníku útraty, jichž zaplacení se domáhal vymáhající věřitel exekucí, o niž tu jde. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Rozsudek ze dne 14. června 1928 Ck I a 395/28-4, kterým strana povinná byla odsouzena zaplatiti straně vymáhající procesní útraty, jež vymáhající věřitel nyní exekučně vydobývá, byl doručen straně žalující (povinné) dne 22. června 1928; rozsudek mohl tedy nabýti vzhledem k soudním prázdninám právní moci teprve uplynutím 6. září 1928, kdy však došel na soud spis odvolací, o němž dosud rozhodnuto nebylo. Návrh na povolení exekuce k vydobytí podán byl již 7. srpna 1928, tedy před právní mocí rozsudku, která vůbec ještě nenastala. Neměla tedy exekuce býti povolena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs napadá názor rekursního soudu, že ve sporu Ck I a 395/28 nešlo o věc prázdninovou, že proto rozsudek vyneseny v tomto sporu dne 14. června 1928 a doručený žalující straně dne 22. června 1928 mohl vzhledem k soudním prázdninám nabýti právní moci teprve dne 6. září 1928 a že tedy povolení exekuce dne 8. srpna na základě tohoto rozsudku stalo se ještě před jeho pravomocí a tudíž neprávem. Než otázkou, zda v označeném sporu šlo o věc prázdninovou či neprázdninovou, nelze se vůbec obírat, ježto odvolací soud považoval odvolání podané žalující stranou proti zmíněnému rozsudku dne 6. září 1928 za včas podané a je věcně vyřídil, čímž o otázce pravomoci rozsudku rozhodl způsobem i pro nejvyšší soud v této exekuční věci závazným. Nebyl-li však podle toho rozsudek dne 8. srpna, kdy exekuce byla povolena, vůbec ještě pravoplatným, stalo se povolení exekuce ovšem neprávem.

Čís. 8646.

Účastníkům není volno, by úmluvou prodloužili účinnost soudcovského zástavního práva nad jednorocní lhůtu § 256 ex. ř.

Zastavením prodejového řízení podle § 200 čís. 3 ex. ř. se lhůta podle § 256 ex. ř. ani nestaví ani nepřerušuje.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1929, R I 1077/28.)

Vymáhajícímu věřiteli Alfredu W-ovi byla povolena usnesením ze dne 8. února 1927 exekuce zabavením a prodejem dlužnickových movitostí. Dne 17. února 1928 bylo vykonáno zabavení. Dne 11. února 1928 navrhl Alfred W., by bylo pokračováno v prodejovém řízení, jež mu bylo usnesením ze dne 15. února 1928 povoleno, zastavil však dne 4. dubna 1928 prodejové řízení podle § 200 čís. 3 ex. ř. K návrhu vymáhajícího věřitele K-a ze dne 9. června 1928 bylo v prodejovém řízení pokračováno a zabavené svršky byly prodány. Při rozvrhu nejvyššího podání přikázal s o u d p r v é s t o l i c e výtěžek prodeje vymáhajícímu věřiteli Alfredu W-ovi a zamítl odpor vymáhajícího věřitele K-a z toho důvodu, že zástavní právo předcházejícího vymáhajícího věřitele Alfreda W-a neuhasl, ježto Alfred W. přede dnem rozvrhového usnesení (4. října 1928) podle § 200 čís. 3 ex. ř. nemohl navrhnouti nový prodej, čímž mu zůstalo zástavní právo zachováno, poněvadž zastavení prodejového řízení stalo se s výslovným zachováním zástavního práva. R e k u r s n í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že vyhověv odporu K-a, přikázal mu výtěžek. D ů v o d y: S názorem prvního soudu nelze souhlasiti. Jest především vycházeti z toho, že předpis § 256 ex. ř. o zániku zástavního práva na svršcích jest předpisem hmotného práva a že není zůstaveno libovůli stran, účinnost zástavního práva úmluvou stran prodlužovati nad jednoroční lhůtu § 256 ex. ř. Dále jest vzíti zřetel k tomu, že zastavením prodejového řízení podle § 200 čís. 3 ex. ř. není lhůta § 256 ex. ř. ani stavena ani přerušena a že proto lhůta § 200 čís. 3 ex. ř. jest započítati do lhůty § 256 ex. ř. (srov. čís. sb. 5854). V projednávaném případě uplynula jednoroční lhůta § 256 ex. ř. dne 17. února 1928 a dne 4. dubna 1928 zastavil Alfred W. prodejové řízení podle § 200 čís. 3 ex. ř. Alfred W. nepokračoval tedy, když již jednoroční lhůta § 256 ex. ř. uplynula, řádně v prodejovém řízení, zastavením prodejového řízení připravil se sám o tuto možnost a jest proto pokládati jeho zástavní právo podle § 256 ex. ř. za uhaslé. Vymáhající věřitel K. navrhl teprve dne 9. června 1928, tudíž po uhasnutí zástavního práva Alfreda W-a, prodejové řízení pro svou vykonatelnou pohledávku a nebylo proto při rozvrhu vzíti zřetele na vykonatelnou pohledávku Alfreda W-a.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Zástavní právo Alfreda W-a zaniklo uplynutím lhůty § 256 druhý odstavec ex. ř., ježto stěžovatel, jak správně dovodil rekursní soud, nepokračoval řádně v prodejovém řízení. I poukazuje se na důvody napadeného usnesení a jen se dodává: Příklad zrušení prodejového řízení k návrhu vymáhajícího věřitele podle § 200 čís. 3 ex. ř. nelze co do účinků ztotožňovati s případem, kdy proti vůli vymáhajícího věřitele dojde k odkladu exekuce podle § 42 ex. ř. nebo k stavění lhůty § 256 druhý odstavec ex. ř. podle předpisů konkursního nebo vyrovnávacího řádu (§ 12 (2) konk. ř., § 12 (2) vyr. řádu).